

Potilaan tulo synnytyslaitokselle

Synnytyslaitosta suunniteltaessa oli huomioitu monia toiminnallisia erityisheitkoja. Yksi sellainen oli ollut Carl von Heidekenin toive, että synnyttäjät pääsisivät mahdollisimman helposti ja nopeasti synnytysosastolle.

Jo 1900-luvun alussa ulko-ovi sijaitti samalla paikalla kuin nyt, mutta silloin oven sisäpuolella oli vain pieni eteinen, jonka jälkeen oli pariovet eteisaulaan. Heti oikealla oli vastaanottohuone, jossa synnyttaja riisui omat vaatteensa ja sai puhtaat sairaalavaatteet. Synnyttäjän vaatteet vietiin portaitten alla olevaan, lokeroituun vaatteidensäilytystilaan, joka on sisään tullessa pääovesta vasemmalle.

Vastaanottohuoneesta päästiin suoraan seuraavaan huoneeseen, joka oli kylpyhuone, jossa synnyttaja, jos vain vielä ehti, peseytyi. Samaa huonetta käytettiin alkuaikoina vauvan ensimmäiseen pesuun. Pesuhuoneesta oli käynti synnytyssaliin. Viisipaikkainen synnytyssali oli koko synnytyslaitoksen toiminnan ajan siinä, missä nyt toimii perhekeskus Marakatti, mutta silloin sali oli nykyistä suurempi.

Myöhemmin lapset vietiin pestäväksi muihin tiloihin, ja äitien tulokylpy vaihtui -suihkuksi, mutta tietyt tavat säilyivät monta kymmentä vuotta. Heideken oli naisten valtakuntaa, eikä vielä 1960-luvullakaan saattajina olleita miehiä välttämättä päästetty saattotilanteessa edes taloon sisälle. Lapsen synnyttyä isä sai sitten kotiin tiedon iloisesta perhetapahtumasta. Kun isät 1970-luvun alussa alkoivat Heidekenillä päästä mukaan synnytyksiin, oli siinä siis kyse suuresta muutoksesta.